

Estimat Mami: Fets que nos
 estem tornant extraordinàriament so-
 ninousos tu i jo. Bus gairem molts
 compliments! Ja et vaig dir que
 la teva carta d'ahir me' havia fet
 molt contenta; jo vaig poder-la llegir
 tant, vegades seguides, com en un
 plume i amb aquell gust que acostu-
 mo llegir les teves coses. Fes el pr-
 mer full en un foli riu de bo de bo
 amb els teus recordaments i els teus
 exemples. Sont que me n'han fet ad-
 nar perquè si no hauria estat terrible
 que una lletra tan grossa com la
 teva no hagués passat per alt, i no
 un paper projectat ofendria per aquella
 nota. Si tu jutges inabundant la teva,
 jo hauré de dir solista a la meua i
 per acabar d'un cop amb tanta dol-

teria no tincam més seneci que
destruir les dotes dues; però que el cas
té que no este pas disposada a fer-ho
amb la teua. Amb la meua fe al que
et doni la gana però no continue
pensant que si hagues posat tal cara
o tal altra. És un veig veure al mi-
nall però si este segura. De el fou
veig agrair-te que me haguessis aïssat
perquè des d'el moment que tinc
una mica de recel de deixar-me la
era perquè no en hauria d'interessa
el que deia en Joan, i un ves estal-
laria ultra la feina, un gest de plient
vers el meu amic. És molt natural
que hi hagi coses que t'interessa
molt a tu i que en canvi, no en
diguin res a mi. I viceversa. Jo potes
també que trobaré algun dia amb
una carta que no escanarà que m'és
qui a les teves mans i llavors et
diré: Dimeu-m'hi la veritat per tu
paràs!

2

Així doncs no parles més als perdons
ni de romanços ni et tornis a dir
lleig perquè ni' obligares a dir-te que
per mi ets el més gentil dels homes
tot tendresa tot bondat. Clara pensa
mils raciniosos ... cor lleuger. (Oh! per
doni, ha estat un lapsus a Schumann
en tu la culpa)

Són molt boniques les cançons i en
cava foren més boniques les cançons
d'en Mòrius; perquè posaria inclús
a uns versos teus? En tens molts que
canten molt i jo estaria tan contenta
de tenir una canço per passar a tots
les hores...

L'Esperança, pobric, ha ditat la
seua fama amb los teus Mòrius; ni' ha
dit la seua prefrança tota tendre per
la seua. Jo què puc el meu collau
guinent la decantaria cap a la ~~doni~~
però veig que fella o no, és la mateixa
Esperança.

Per què has ajuntat el teu cant a

l' amicitat, a les cançons de Mahaltà;
Els és pas que no m' hi agraci;
però tu ja' hauràs batjat aquest poema
amb el nom d' "Amicitat" recordo? i és
tàn bonic, whetot de conceptes, que no
necessita pas companyia. És clar que
els seus colors emanen al tò amb que
descriu Mahaltà. Un tò blau una
mica gris amb algun reflexe rosa
vell. Els veig molt diferent que tu?
E' heu trit que els meus ulls s'af-
min tan poc a la visió dels tòn:
i no deixo d' estranyar-me una mica
poc cada vegada que he trobat una
persona amb qui avui me com ara
faig amb tu, heu tingut també mes
gusta, en matèria de colors, heu mes
Haut. Però he trobat tan piques
persones d' aquesta en la meua vi-
da que no em puc fer cap idea.
M' agradaven molt els colors d' un
Duis; ja no s' hi pinta, poc ni molt,
però veia tant els seus colors que

peran sortir a pista, juste i si
ni ho mirava sabia perfectament els
retos que farà a cada obra abans
d'empresar-lo. Ha una mena de el·lèctri-
citat interna, nervi, perquè jo no hi
deia pas res a ell. En canvi, l'uni-
ca vegada que em vaig atreure a deure,
mar-li uns determinats colors, els dels
vestits d'aquella miniatura de la Ver-
ge que em semblava que li ho encucupat
alguna vegada, no hi va haver manera
de trobar-lo, de dir que podria posar
d'acord i així s'ha perdut.

Per què quan t'escriu, em n'heig
d'anar sempre per les branques? És
ho amic meu: deus pensa, però què
diantre m'aplica a una aquesta cosa?

És un altre d' Stendhal en pre-
fectura a Amster, quan l'hanet llegit,
quan hanet mirat ni hi trobo pas,
com en recollir-me, acabant la meua
trista presentació de tres cartes. M'han
són tan concaptuosos que m'han deixat
esbalaïda. Sembla que jo hepa sortit

a parlar-te d'aquesta cosa perquè tu
possis un concepte de mi que estigui
ben lluny de mentir. M'he sigut
deixar càrrec perquè veia amb molta
recança que tu no conegués més que
petits canvis de la meua persona i d'
complànies i completan-la d'una mane-
ra injusta. He trobat en les teves cartes
moltes testimonis del teu error; aquesta
matèria que avui t'envio u'és plena.
I aquest equivoc que en un altre no
m'hauria autestregut a desfer perquè
no hauria volgut obrir-li cap fill de
l'història passada, en tu, tal com
ets per mi, no podia continuar. I et
sigut parlar d'en Miquel ja an un altre
no me u'hauria sentit parlar mai perquè
era com si parles a un altre reconet
de mi mateixa. Així és com voleria
que ho veguessis tu i no amb aquest
rellotge tan breu que en confuses. Potser
no tingui tanta culpa com jo m'he creia
però és inevitable que cregui que en tu
perquè sigues molt clara la meua posició.

4

Siraig a parlar aquell dia de Stendhal i perquè jo sentia que en aquella ocasió m'havia passat quelcom molt semblant. El meu pecat és aquí, no és veritat que jo no estimo. Les estimo és molt a tots: els germans, a tu, l'amiga, en Sèverin... i tots ho saben i no exaltarien pas perquè una manera d'amar és el meu. Les estimo sempre segons el moment. Amb alegria, amb pena, amb esperança, amb enyor, amb il·lusió, amb tendresa amb por. O si, segons si escan serà sentit amb tendresa sempre sincerament. Jo estimava així el meu amic, i estava molt contenta, molt segura que ell també ho estava - fins al moment en que havia de limitar el meu amor per ell a una cosa que potser ni sigui molt superior al concepte que jo tinc de la meua manera d'estimar, però jo no l'hi sabia veure. Em va desilusionar ~~però~~ havia-me enganxat. Tot el meu orgull era creure que podíem estar tranquil perquè no havíem

de cance en la temptació tan correcte
d'un erramentament impossible. ~~En~~ d'a,
puell moment vaig perdre l'aplom i
no sé com dir-lo - no el vaig poder es-
timar com l'havia estimat. Pots pensar
que vaig ésser variable, inconstant, el que
volguis; però no bona persona.

Ara m'adono que he estat parlant
en termes ben semblants a la carta que
t'envi; ben, pots acabar de completar
la meua explicació amb les teves pròpies
paraules. Ah!, una cosa: he pogut fer to-
tes aquestes coses que t'he escrit però que
et costi que no he engelat mai min-
gi a bati; i menys si es deia París.

També penso que ell m'haurà perdut
però de moment, hi devia posar una
cara...! Ben? el meu infern, tal com
jo l'entenc, almenys, deu ésser una cosa
així com privar-te de la presència en l'al-
tra món d'aquells a qui tant estima-
res en la terra, o bé la mirada irada de
Déu. Una mirada! ja en aquest món.

ni ha fet tremolar sempre.

El silenci ha durat fins aquí; després t'he vist; ni estic molt contenta perquè no passa gaire. Fies molt bona cara i així encara ni ha agraïet més. Per què no t'haureu preguntat com estaves? M'ho he hagut d'avisar prou quantant tota la resta de la tarda no se puc ocupar en coses. I com que avui l'Onipotent no tindrà mal d'estómac, no ho podré saber fins sap fins puar! Si ets tan bona persona que li diguis de pararla, et repararà una cosa; i com que estareu tan contenta ni les noies són bones, potser tornarà una mica bonic com aquesta nit. S'hi es-tava tot ple de cançons sota la teua taula!

Però, t'encano la teua carta però tingueshi més cura que ni fos una clavella. Si pots, premsa-la amb dos dits, no ho faries amb tres! Bona una debilitat per aquesta carta teua. Per al fons és la

primera carta que en vos enviare
encara que en tingui tanta davant seu.

Y no m'agrada per massa de discon-
ta-la però confio que seras un gaubla-
nenc amb ella; i m'acomoda l'esperan-
ca que en fougui sortir una nova
Pròbalta.

Es tuu cura: altra vegada
cinc fills; quabred dia, després
d'una conta d'opertes et tro-
baran establert en el teu llet.

Bona nit caríssim Phariu.

Phariu

Si Esperança m'ha donat records
per tu fins aquí et seu agraiment
pel teu interès.

La data que demanes és 1 d'Agost.